

Noget af det, vi kan se tilbage på i sæsonen, der er forløbet, er, at vi kan tørre sveden af panden og sige, at vi heldigvis ikke fik noget angreb af mund- og klovsyge i Danmark.

Så kan man spørge sig selv: Var det, fordi vi var heldige og simpelt hen lå tilstrækkelig langt uden for hovedstrømmen af de smitteveje, der var, eller var vi gode? Ét er i hvert fald sikkert: Det havde ikke noget at gøre med Schengenaf-talen, som der var nogle partier, der havde meget travlt med at gøre det til. Vi kan spærre med farver og med pæle, men mikroberne finder altså vej over grænserne alligevel.

Mit bud er, at vi slap for mund- og klovsygen, fordi vi har et meget velorganiseret landbrug, vi har et meget velorganiseret veterinærsystem, som ved præcis, hvor der skal sættes ind, når de første faresignaler viser sig. Og vi ved præcis, hvornår vi kan genoprette grænsekontrollen og tjekke alle transporter af animalsk materiale for at sikre os, at ingen unødvendig smitterisiko når ind til Danmark. Så jeg vil sige, vi var muligvis heldige, men vi var i hvert fald gode, og jeg mener, at den indsats, der er foretaget fra Fødevareministeriets, fra Veterinærinspektatets og fra landbrugets egen side, i allerhøjeste grad har været prisværdig. Så det synes jeg skal siges herfra.

Jeg vil gerne takke statsministeren for det store afsnit om udenrigspolitik og det udenrigspolitiske engagement, der var i hans besvarelse af forespørgslen, og jeg synes da også, der skal lyde en tak til de ordførere, der har taget den del af debatten til sig. Både De Konservative, SF og fru Mimi Jakobsen har gjort meget ud af at tale om det internationale. Det ligger også Det Radikale Venstre meget, meget stærkt på sinde.

Jeg synes, det er værd at nævne, at vi i morgen ratificerer Nicetraktaten. Det har ikke fra Det Radikale Venstres side været noget specielt ønske, at Danmark skulle være de første til at ratificere Nicetraktaten, men det skulle i hvert fald nødvendig hedde sig, at Danmark var skyld i, at traktaten blev ratificeret forsinket.

Nicetraktaten er en udvidelsestraktat. Der er ingen tvivl om det. Der er side op og side ned om mandatfordelinger, om stemmevægte, om alle mulige andre fordelinger, som klart viser, at der er reserveret plads i salen til de lande, der står for at blive medlemmer af EU. Der er reserveret plads til dem omkring bordet. Der er reserveret stemmevægte til dem, når der skal stemmes. De kan ikke være i tvivl om efter dette, at

det bliver alvor. De kommer med, hvis de selv vil.

Derfor er Nicetraktaten vigtig at få ratificeret, så vi kan komme videre med forhandlingerne.

Jeg synes også, at det er værd at rose det svenske formandskab, fordi de så stædigt har fastholdt, at optagelsesforhandlingerne skal fortsætte med stor hast. Og det er glædeligt, at det er lykkedes at rydde forhindringer af vejen fra Spanien, som ønskede nogle særlig økonomiske ordninger opretholdt, og fra Tyskland og Østrig, som ønskede nogle særlige overgangsordninger vedrørende bevægelsesfriheden for arbejdskraften. Jeg synes, de løsninger, der tegner sig nu, er nogle, som vi fra dansk side kun kan sige er tilfredsstillende.

Vi har ikke ønsket særlige overgangsordninger, men det er der andre lande, der har, og så må vi jo sørge for, at det bliver så minimalt som muligt, og at Danmark i hvert fald kan sige o.k. til de nye medlemslande så hurtigt som muligt.

En enkelt ting i forbindelse med EU vil jeg nævne, som ikke har været nævnt tidligere i dag, og det er det direktiv om midlertidig beskyttelse ved pludseligt opståede flygtningestrømme, som blev tiltrådt for et par dage siden på justitsministermødet. Det er intet mindre end en milepæl i europæisk flygtningepolitik. Det er enestående, at alle EU-landene nu enes om, at man skal have fælles regler og fælles retningslinjer, hvis der pludselig opstår flygtningestrømme i Europa.

Inspirationen er jo sørgelig. Det er simpelt hen inspirationen fra borgerkrigen i Bosnien, fra Kosovo, hvor det viste sig, at Europas lande var vildt uenige om, hvordan de skulle håndtere dette problem og konkurrerede på nedadgående spiral hvad standard angår og prøvede at finde den laveste fællesnævner for, hvordan man skulle håndtere dette problem. Det har været uværdigt at iagttage, og det har været uanstændigt, og jeg synes, vi må være glade for, at vi er med i et europæisk fællesskab, hvor man tager den slags ting alvorligt og siger, at hvis der kommer pludseligt opståede flygtningestrømme, så har vi reglerne parat til, hvordan vi nu skal håndtere det.

Danmark kan nu ikke være med umiddelbart. Men vi kan så sandelig tilslutte os pr. mellemstatslig aftale, det, som de andre 14 lande vedtager, og det synes vi fra radikal side vi skal gøre, så hurtigt det overhovedet er muligt. Det betyder bl.a. også, at vi fra dansk side nu slipper for de evindelige særlove, hvor vi skal stå og slå